

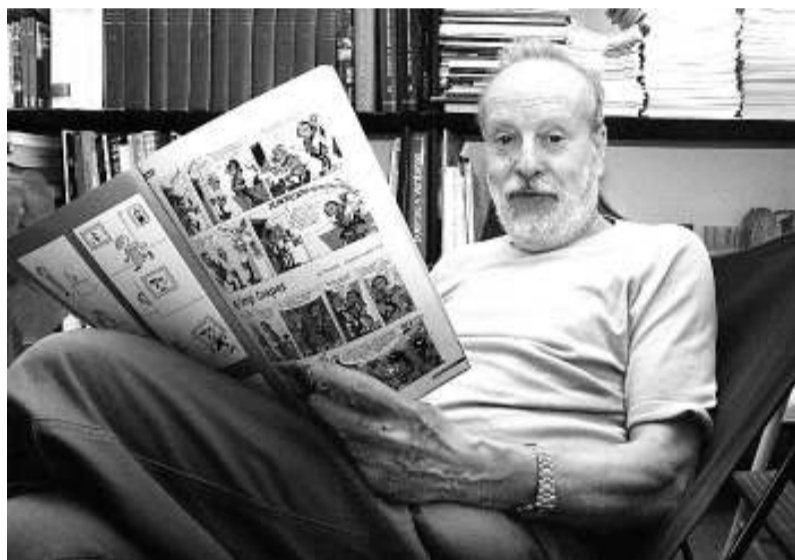
COR AGRE

La casa del senyor Carbó

Hi ha escriptors d'aquells que els entesos en diuen *autors d'una sola obra*, perquè han obtingut tant d'èxit arran d'una de les seves creacions (sovint la primera o de les primeres) que la resta de la producció que acrediten, sovint extensa, sovint remarcable, altres cops prescindible, ha quedat eclipsada, arraconada o menystinguda rere l'abassegadora nomenada del títol més afortunat que ha sortit de la seva ploma i qui diu ploma diu teclat en les seves múltiples actualitzacions tecnològiques, des de les esculturals *Underwood* fins a

Però el senyor Carbó és irreductible. Als setanta-sis anys ha decidit retrobar-se amb en Pere Vidal i l'Henry Balua, els dos protagonistes de la sèrie a què va donar origen *La casa...* Val a dir que l'autor es retroba amb els seus personatges d'una manera literal, ja que ell mateix es reserva el paper de coprotagonista de *L'última casa*, acabada de publicar per Columna Jove. És l'aventura crepuscular d'uns herois septuagenaris que topen a Barcelona després d'anys d'haver-se perdut la pista. Al marge de la nova història de bons i dolents que es desplega en aquesta nova entrega (el

dolent, qui si no, és el senyor Ti), es pot assistir al procés d'ordit de la trama i llegir unes quantes reflexions autobiogràfiques del mateix autor, tota una proclama vital encara que estigui dissimulada rere la màscara d'un personatge de ficció: «M'he fet vell, estic passat de moda, antiquat, i gairebé ningú no em fa cas (...) s'ha de saber que encara estic viu i que per referir-se a mi no cal

Joaquim Carbó, en una imatge d'arxiu. / FOTO: LLUÍS CRUSET

la pantalla de plasma d'un estilitzat ordinador.

Entre aquests autors d'una sola obra hi ha el senyor Joaquim Carbó. Mal li pesi, perquè em consta que li pesa encara que d'una manera que amb el temps ha relativitzat amb una ironia elegantíssima. El senyor Carbó, barceloní de Caldes de Malavella, passarà a la història de la literatura catalana com el pare d'un títol del 1966 del qual s'han venut més de 180.000 exemplars i que acumula 73 edicions: aviat és dit. És tracta, naturalment, de *La casa sota la sorra*. Tant li fa que el senyor Carbó sigui l'autor de gairebé un centenar d'històries més. No hi fa res que hagi conreat la literatura juvenil, les novel·les per a adults i guanyat uns quants premis; o que hagi estat un dels puntals de *Cavall Fort* des de la creació de la mítica revista per a nens i nenes. Poc importa que un servidor, fa trenta anys, disfrutés tant o més amb les aventures de *La colla dels deu*, amb aquells trepidants partits de bàsquet sobre patins que hi descrivia el mateix autor. Joaquim Carbó ha acabat esdevenint el principal *presoner* de la casa que va enterrar sota el desert fa quatre dècades.

anar a buscar les novel·les que vaig escriure fa quaranta anys, com ara, que s'ha parlat molt de *La casa sota la sorra* i, en canvi, ningú no ha dit ni piu dels deu últims llibres que he publicat.» Només ficció, o realitat?

El dibuixant Josep M. Madorell, ja desaparegut, no podrà mostrar-nos el Pere Vidal del qual Carbó diu que és «més gras, mig calb, carregat d'espalles i arrossega una mica els peus». Madorell, que va il·lustrar magníficament els vuit títols de la sèrie convertits en històries dibuixades, era del parer que els herois del còmic, com a bons herois, mai no moren ni envelleixen.

Per respecte, Carbó no ha escrit aquest epíleg fins ara. Per això, tanmateix, el llibre està dedicat a la memòria de Madorell. I, també, a tots els que durant els últims quaranta anys hem llegit *La casa sota la sorra*, que som molts i que com a lectors, amb el permís del senyor Carbó, la recordem una mica com casa nostra, on vam iniciar-nos en l'hàbit de llegir abans que la nostra infantesa quedés colgada sota la sorra no pas del desert sinó de l'inexorable rellotge del temps.

Carles Ribera

Periodista [cribera@presencia.com]

PARELLA DE FET

EL VERS

Reciclatge

Perquè dos vailets menuts
no tremolin més de fred
les nits d'hivern tan gelades,
Josep, pare sense feina,
es fa portar tona i mitja
de llenyes tallades.

Sort n'hi ha, del repartidor
que s'ha afanyat a tallar-la
i aboca sense trigança
la càrrega del camió
sense presses a cobrar-la:
bona gent, cap malfiança.

Escriptor sense relat
i més pelat que una rata,
Josep encén foc a terra
i torra pa amb el caliu.
Fa un cop d'ull a la mainada:
un llegeix i l'altra escriu.

Per poder pagar la llenya
s'ha venut la llibreria
(només la quantitat justa).
No em direu si no és miracle:
el paper s'ha tornat fusta,
i no la fusta, paper!

BESTIARI FANTÀSTIC

Els orcs

Les primeres referències que es tenen sobre els orcs estan datades més de mil anys abans de Crist i situades al centre d'Europa. Dividits en tribus, el dels orcs mai no va ésser un poble assentat en un territori concret perquè allò que més ha agradat sempre als orcs és guerrear amb qui sigui i pel que sigui i, en acabada la batussa, instal·lar-se provisionalment en el territori conquerit fins a l'inici d'una nova baralla. Sense la més mínima intel·ligència, els orcs estan condemnats permanentment a ser guerrers. En els millors segles de la seva vida, els orcs van atemorir les legions de l'imperi Romà, però els clans

dels orcs, bel·licosos insaciables, es van destruir entre si mateixos alhora que feien caure les civilitzacions més poderoses. L'aspecte dels orcs és semblant al dels humans, però tocat per una llejor indescriptible. Tenen la mandíbula inferior prominent i els ullals exageradament llargaruts. De costums carnívors, els orcs es cruseixen les sobres abandonades pels animals salvatges encara que estiguin en estat avançat de podridura i, si convé, practiquen el canibalisme amb els cadàvers vençuts dels seus adversaris, ja siguin forasters o compatriotes. Els principals enemics dels orcs són els elfs, una espècie semblant.

Josep Maria Pasqual / Jordi Soler

Textos [jpasqual@presencia.com] / Dibuixos [jsoler@presencia.com]